

ЧУЖИХ ДІТЕЙ НЕ БУВАЄ

Фото Вадима ІВКІНА

...Якби зустріла цю невеличку, тендітної статури жінку випадково — не помітила б. Скільки таких, як вона, прямує щоденно славутицькими вулицями у своїх справах! Це — аби не подивилась раптом їй в обличчя, не зазирнула в очі. Бо в тому обличчі і тих очах — цілий світ. Що там загадковості посмішки Джоконди чи Сікстинської мадонни? Ніколи не зрівнятися їм з нею в жіночності — адже вона створила родинний затишок для майже півтора десятка знедолених дітей.

Дитячий будинок сімейного типу з'явився в Славутичі майже тринадцять років тому — в січні 1990-го. Створила його за власною ініціативою, а ще вірніше — за щирим покликком серця, Людмила Федорівна та Олександр Адамович Моргунови. Певно, у дівочітні майбутня господиня цього великого будинку й припустити не могла, що доля її складеться саме так. Просто завжди, скільки себе пам'ятає, мріяла працювати з дітьми. Мрія здійснилась — вона вивчалась і стала вихователкою в дитячому садку. Вийшла заміж, народила двох діточок. Згодом сім'я переїхала в Славутич. А часи ставали все важчими та водночас відвертішими. В пресі та на телебаченні все частіше з'являлись статті про дітей, які за тих чи інших обставин опинились в дитячих будинках. Людмила Федорівна не могла без сліз читати їх. Нарешті вона не витримала і запропонувала чоловікові створити дитячий будинок сімейного типу — тоді якраз щойно був оприлюднений відповідний законодавчий акт. Олександр

Адамович не заперечував — лише попередив: "Я ж здебільшого на станції. Тобі доведеться майже все по господарству робити самій..."

Вона не злякалась. Першою в родину Моргунови прийняли Світланку, від якої відмовилась мати. Не вибирали — взяли хрипку, яку запропонували вихователі Будинку малюка. У свої два роки дитина майже не розмовляла, але потрапивши до затишної оселі Моргунових, розквітла: як і кожній живій істоті, були потрібні любов, турбота, тепло...

Вже півроку поспіль в родині Моргунових було п'ятеро прийомних дітей. Людмила Федорівна й досі не може без сліз згадувати, як вперше посадила новачків за стіл і ті миттю розхватали все, що було на тарілках, — все недовге попереднє життя привило їх до спритності. І вона знов і знов переконувалась, що була права у своєму життєвому виборі, — адже "чужих дітей" у світі бути не повинно.

Невеличка трикімнатна квартира, де мешкала родина, стала тісна, і рішенням міськвиконкому сімейному дитячому будинку Моргунових було передано котедж і виділено помічницю по господарству. А сім'я тим часом росла. Спочатку Моргунови прийняли до себе чотирьох сестричок, батьків яких було позбавлено батьківських прав. Потім з'ясувалось, що в однієї з прийомних дочок є сестричка, яка живе в тому ж Будинку малюка. Не можна розлучати сестер, вирішили Моргунови. А згодом трапились і зовсім дивна річ. Одного разу до сімейного дитячого будинку прийшли четверто хлопчаків. Вони розповіли, що є рідними братами, що мати п'є і б'є — та попрохали дозволу за-

лишитись. Їм дозволили. А ще згодом у Людмили Федорівни... народився син Славко.

— Тоді в нашому будинку було аж п'ятнадцять діточок, — згадує багатодітна мама. Долі дітей склались по-різному. Чотирьох з них всиновили іспанські родини, які познайомилися з дітьми під час їхнього відпочинку в цій країні. Матері й досі боляче говорити про розлуку з ними, але вона добре розуміє, що все було зроблено на користь дітям, двійко з яких — інваліди, і адаптувати їх до важкого й злиденного українського життя дуже важко. Але ж як радіє вся ця величезна родина, коли отримує листа з-за кордону — "від своїх"! А ще в родині Моргунових дітьми пишаваються — Таня і Люда гарно вишивають, Олексій — вміє робити чудові речі з дерева: на зроблені ним полицки не надивишся! Всі діти мають якась хобі окрім шкільних занять — відвідують школу мистецтв, спортивні секції, курси до-

зувиської підготовки. А ще ремонт зробили в котеджі — казка та й годі. Усі діти брали участь в облаштуванні власного будинку.

Йде життя, йде. Три роки тому в родині з'явилася перша онука — дівчинка. Виростають і йдуть у великий і складний світ діти сімейного будинку Моргунових. На кого їх вчити? Якій професії надати перевагу? Саме ці питання турбують зараз Людмилу Федорівну.

— Пані Людмילו, а якщо б вам зараз довелося знову обирати свій шлях, чи вибрали б ви той самий?

Жінка загадково посміхається:

— Оце я думаю — чи знову дітей до будинку набирати, чи вже онуків чекати?

...Що таке, врешті-решт, та посмішка Джоконди?

Майя РУДЕНКО